

ДО ФОРМУВАННЯ ФІЛОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Нечаєва В., Нікітіна Н.П.

Державний вищий навчальний заклад

„Донбаський державний педагогічний університет”,

м. Слов'янськ

Філологічна компетенція розглядається як найважливіший компонент професійної підготовки філолога і включає, перш за все, лінгвістичну компетенцію. а також припускає наявність певних духовних якостей особистості, норм поведінки, моральних ідеалів. Вона залежить від здатності філолога-спеціаліста до творчості, естетичного сприйняття дійсності та потребує навичок міжкультурного спілкування. Специфіка філологічної компетенції проявляється також у тому, що її формування відбувається з розвитком міжособистої комунікації у процесі навчання, яка здійснюється у взаємодії студентів у різних формах у залежності від кількості учасників, їхнього соціально-рольового статусу, комунікативної настанови, особливостей простору та часу комунікацій.

Професійно-мовленнєва компетентність філолога – це багатоконпонентне утворення, складниками якого є лінгвістична, комунікативна, лінгводидактична та народознавча компетентності. Як і будь-яке явище, компетентність філолога як і всі складові набувають значення тільки в самій діяльності, що здійснюється людиною. Перша виявляє індивідуально-психологічні особливості людини, тобто здатність до діяльності, а друга – вміння і навички в певній діяльності. Теоретичні знання реалізуються в практичній діяльності, інакше кажучи, практичні вміння є формою функціонування теоретичних знань. При цьому, рівень компетентності в певному виді професійної діяльності можна визначити шляхом аналізу сформованості необхідної для здійснення діяльності суми вмінь та навичок .

З точки зору методики, у комунікативному плані особистість майбутнього вчителя повинна бути орієнтована на реалізацію таких функцій як інформаційна, соціальна, експресивна, прагматична, інтерпретативна, які проявляються на різних рівнях міжособистої комунікації: соціально-рольовому, діловому та інтимно-особистому. Таким чином створюються умови для забезпечення ефективності комунікації через досягнення таких цілей як обмін і передача інформації, формування вмінь та навичок для успішної соціокультурної діяльності, відношення до себе і суспільства в цілому, обміні інноваційними технологіями, зміна мотивації поведінки та обмін емоціями.

Методичними та навчальними одиницями організації міжкультурного спілкування, виступають проблемно-тематичні комплекси, що будуються на основі проблем та проблемних питань, що виникають у діалозі культур країн рідної мови та мови, яка вивчається, у конкретній ситуації спілкування та які інтегруються у певні культурні, мовні та соціальні аспекти міжкультурної комунікації.